

Arrest

nr. 306 549 van 15 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 3 mei 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 augustus 2021 en op 3 oktober 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 11 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Eritrees staatsburger, Tigre van etnische origine. U werd op 16/05/1999 geboren in Talatasher, een dorp in de zoba Gash Barka. U ging nooit naar school maar volgde wel koranles.

Uw broer O. is soldaat maar u heeft geen weet van waar hij precies gestationeerd is. Uw andere broer A. had uw gezinsleden al meegedeeld dat hij wilde vluchten en verdween plots in 2009. U heeft geen idee waar hij vandaag is.

Eind juni 2016 werd een oproepingsbrief voor uzelf aan uw moeder afgegeven. Zij gaf deze aan uw oom omdat ze zelf niet kon lezen. Uw oom wachtte tweeënhalve maand alvorens u van de brief op de hoogte te brengen. U was reeds van plan het land te verlaten maar na het vernemen van de brief besloot u vaart te maken. Uw oom in Groot-Brittannië maakte geld over naar uw oom H., die op zijn beurt een smokkelaar contacteerde. Drie maanden nadat de brief aan uw moeder werd afgegeven, omstreeks zes of acht uur 's avonds, ving u uw vlucht vanuit uw dorp aan. Ongeveer vijf uur later kwam u in Lafa aan. Van daaruit werd u met de auto naar Kassala, Sudan gebracht. U bleef een maand in Kassala en reisde dan verder naar Libië. Vanuit Libië trok u naar Italië, waar uw vingerafdrukken op 13/06/2018 genomen werden. In juli 2018 kwam u vervolgens in Nederland aan. Op 01/08/2018 werd uw verzoek om internationale bescherming door de Nederlandse autoriteiten geregistreerd. Op 10/12/2018 besloten de Nederlandse autoriteiten uw verzoek op basis van de Dublinverordening, en het feit dat u de buitengrenzen van Italië op illegale wijze overschreden had, niet in behandeling te nemen.

Op 05/03/2019 kwam u in België aan. Op 03/05/2019 werd uw verzoek om internationale bescherming door de Belgische autoriteiten geregistreerd. Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten voor: de identiteitskaarten van uw vader en moeder (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Eritrea verlaten te hebben omdat u werd opgeroepen om uw dienstplicht te vervullen. U slaagt er echter niet in doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Dit omdat u niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Talatasher, Gash Barka, Eritrea en bij uitbreiding toont u ook niet aan over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud krijgt u veelvuldig de kans een daadwerkelijk inzicht in uw herkomst te geven, u verzaakt hier echter aan.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag echter verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. U dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Om te beginnen blijken de verklaringen die u in Nederland aflegde in het kader van het verzoek dat u daar indiende te verschillen van deze die u hieromtrent in uw huidige procedure in België aflegt, op enkele essentiële aspecten. Zo blijkt dat u volgens uw verklaringen in Nederland geboren bent in Alikider en Eritrea verlaten zou hebben op tweejarige leeftijd. Uw beide ouders zouden nog in leven zijn maar u weet niet waar uw vader is. Uw moeder daarentegen, zou in Soedan bij uw ooms verblijven. U zou 4 broers en een zus hebben, uw broers verblijven in Eritrea en uw zus bij uw moeder in Soedan. In Soedan ging u drie jaar naar school en werkte u vervolgens als assistent van een chauffeur. In 2016 verliet u Soedan (rapport aanmeldgehoor 3.08.2018). Tijdens uw huidige procedure in België verklaart u dat u geboren bent in Talatasher en pas in 2016, op 16-17-jarige leeftijd dus, Eritrea verliet (CGVS II, p. 5). Uw vader overleed toen

u 7-8 jaar oud was en uw moeder bevindt zich nog steeds in Talatasher. Uw zus is in Tesseney, uw broer A. is verdwenen sinds 2009 en uw broer O. is in nationale dienst, al hoorde u nooit meer nieuws van hem (CGVS I, p. 12-13; CGVS II, p. 5).

De vaststelling dat u over dergelijk cruciale aspecten van uw identiteit en (familiale) achtergrond geen duidelijkheid verschaft doet aan uw algehele geloofwaardigheid reeds zeer ernstig afbreuk. U slaagt er bovendien niet in een duidelijke en afdoende verklaring te verschaffen voor deze vaststellingen.

Uw verklaring dat u problemen kende in Nederland omdat uw Arabisch ontoereikend zou zijn wordt niet aangenomen (CGVS I, p. 4, CGVS II, p. 3-4). U antwoordde immers bevestigend toen u in Nederland gevraagd werd de tolk Arabisch goed te begrijpen (rapport aanmeldgehoor 3.08.2018, p. 2). Bovendien blijkt uit de info van uw Nederlands asiëldossier dat u op twee verschillende momenten een gesprek had met de Nederlandse asiëlinstanties, één keer in het Arabisch, en één keer in het Tigrinya (zie rapport Aanmeldgehoor Dublin). Hierover schept u alvast ook geen duidelijkheid aangezien u aanvankelijk beweert enkel eenmalig in het Arabisch te zijn gehoord in Nederland (CGVS I, p. 4) en pas later toegeeft inderdaad een tweede interview in Nederland gehad te hebben (CGVS II, p. 3). U bevestigde bovendien ook de tolk Tigrinya voldoende te begrijpen (rapport Aanmeldgehoor Dublin, p. 2). Uw verklaringen als zou u in Nederland taalproblemen gekend hebben wordt aldus niet ondersteund door het administratief dossier van uw Nederlandse procedure. Bovendien kunnen dergelijk ernstige discrepanties in uw verklaringen niet louter toegeschreven worden aan problemen met betrekking tot de vertaling. Uit uw verklaringen in Nederland blijkt overduidelijk dat u de vragen die er u gesteld werden begreep en hier telkens een passend antwoord op voorzag. U verklaarde er bovendien dat u in Nederland bescherming vraagt en er wilde blijven, wat uw verklaring dat u niet in Nederland wou blijven, zoals u ten aanzien van het CGVS suggereerde, evenmin ondersteunt (rapport Aanmeldgehoor Dublin, p. 5, CGVS II, p. 11-12). Er kan tot slot nog worden opgemerkt dat u zowel de Nederlandse als Belgische autoriteiten trachtte te misleiden aangezien u zich bij aanmelding voordeed als minderjarige, hetgeen uit een leeftijdstest niet bleek te kloppen. Uw verklaring dat u eigenlijk niet weet hoe oud u bent en hierdoor maar zou hebben gezegd in 2002 geboren te zijn en pas na de uitslag van de leeftijdstest aan uw moeder gevraagd zou hebben hoe oud u daadwerkelijk bent, houdt geen steek (CGVS II, p. 4). Uw geloofwaardigheid komt door bovenstaande vaststellingen ernstig in het gedrang.

Wat betreft uw verklaringen op het CGVS kan worden vastgesteld dat ook deze niet kunnen overtuigen wat betreft uw afkomst uit Talatasher, Eritrea. Zo blijkt u ernstig onwetend over een nochtans cruciaal aspect van uw eigen vrees bij terugkeer, namelijk de militaire dienstplicht in Eritrea en dit zowel voor wat betreft uw algemene kennis als uw kennis over de situatie van uw familieleden.

U verklaart hierover in de eerste plaats dat u niet naar de academische school ging omdat u dan naar Sawa moet op het einde. De 12de graad voldoet men volgens u in Sawa. Als je er slaagt voor het examen ga je naar de universiteit, indien niet ga je naar het leger. Dit hoorde u van uw neef (CGVS I, p. 8) en ligt in de lijn van de beschikbare informatie. U geeft zelf Sawa aan maar blijkt verder niet eens te weten dat het in dezelfde zoba ligt van waar u zelf afkomstig zou zijn, namelijk Gash Barka. Integendeel, u plaatst Sawa verkeerdelijk in de 'centrale zone' (Maekel), nabij Asmara (CGVS I, p. 10). U kent verder geen enkel ander opleidingscentrum, bv. voor mensen die niet naar school gingen. Zelfs wanneer u de naam Wia aangereikt wordt, blijkt u deze niet te kennen (CGVS I, p. 10). U weet verder dat sommige personen hun hele leven in het leger blijven, anderen na 10-15 jaren terug komen (CGVS I, p. 17). Over uw oudere broer die in het leger zou zitten legt u ook zeer onaannemelijk verklaringen af. U stelt namelijk dat u sinds hij werd meegenomen hij al zo'n 7-8 jaar in het leger zit. Hij zou echter nooit naar huis gekomen zijn, noch ooit gebeld hebben. (CGVS I, p. 9). Meer algemeen weet u niet of mensen in dienst de mogelijkheid hebben om op bepaalde momenten naar huis te komen, u in elk geval zag niemand naar huis komen om familie te bezoeken (CGVS I, p. 17). Hoewel het verlofsysteem tijdens de Eritrese dienstplicht arbitrair is en afhankelijk van de overste, blijkt uit de info wel degelijk dat verlof in bepaalde gevallen verleend wordt. Over uw 2 ooms verklaart u dan weer dat u weet dat één van hen naar het leger ging, maar weet u niet meer wanneer dit was. Over de andere oom weet u zelfs helemaal niet of hij ooit gediend had (CGVS, p. 11). Er kan hierbij nog worden opgemerkt dat u met één van uw ooms samenwoonde, waardoor het volstrekt niet overtuigt dat u geen enkele notie zou hebben van zijn dienstplicht (CGVS II, p. 5). Ook weet u niet of uw vader ooit in het leger heeft gediend (CGVS I, p. 13). Gezien het belang van de dienstplicht in de Eritrese samenleving en de limieten op het einde van die verplichting (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier) is het hoogst opmerkelijk dat u zo weinig zou weten over het verloop hiervan van uw dichtste familieleden, zeker aangezien u zelf de dienstplicht opwerpt als de reden voor uw vertrek. Op de vraag of zowel mannen als vrouwen dienstplichtig zijn, zegt u opmerkelijk dat u het zelf niet zag, maar wel hoorde dat meisjes vaak naar de militaire training in Sawa gaan (CGVS I, p. 10). Gezien u 16 jaar in Eritrea woonde en de dienstplicht voor iedereen, man of vrouw, geldt is het hoogst onwaarschijnlijk dat u verder geen enkele vrouw zou kennen die haar dienstplicht diende te vervullen.

Met uw verklaringen over uw eigen persoonlijke ervaringen in Eritrea kan u niet overtuigen. Over uw dorp en eigen leefwereld verklaart u dat in uw dorp sommige huizen van steen en sommige van palmboom zijn. Er zou ook een school zijn, in steen gebouwd door de Italianen. Gevraagd naar hoeveel families er zo ongeveer in uw dorp leefden blijft u het antwoord schuldig en houdt u het op veel, u kan ze niet kennen en somt u de verschillende bevolkingsgroepen in de regio op: Tigrinya, Tigre, Kunama en Hedareb. Verder noemt u een kleiner dorp, Stuma en een aantal omliggende dorpen: Hida Aser, Aligder, Arbateasher en Ad Keray en Hidarb aan de overkant van de rivier Gash. Verder vermeldt u ook nog een locatie Hareb waar u melk zou

kopen. U omschrijft de omgeving als velden en fruitbomen, en twee bergen in de verte, genaamd Thomas en Ekit. Er is daarnaast een asfaltweg aan de rechterkant van het dorp, op zo'n 20 minuten wandelen. De weg komt van Adaaisha, wat niet werd teruggevonden, en gaat via uw dorp naar Ali Gidir, hetgeen overkomt met de geraadpleegde kaarten. Waar de weg start of van welke grotere weg deze is afgeleid weet u niet. Van waar de rivier Gash zou komen of waar deze eindigt, een ander land dan Eritrea, weet u ook niet. Ook de aangegeven dorpen, Bitama en Elit kent u niet. Van Haykota hoorde u wel, maar u was er nooit geweest. U denkt dat het onderweg is naar Golij, hetgeen evenwel niet blijkt te kloppen. Verder stelt u correct dat Talatasher dichter bij de grens met Soedan ligt dan Ali Gidir en dat de hoofdstad van uw zoba Barentu is, waar vanuit uw dorp geen weg naartoe is (CGVS I, p. 5-7). Hoewel u bepaalde informatie over uw regio kan aangeven gaat deze niet verder dan oppervlakkige info die niet noodzakelijk vanuit eigen ervaringen voortkomt. Bijgevolg kan dit onmogelijk opwegen tegen de pertinente vaststellingen dat u uw herkomst uit Talatasher, Eritrea, niet aannemelijk kan maken.

Uw verklaringen over uw kindertijd blijven uiteindelijk ook vrij oppervlakkig. U stelt dat u vanaf uw 12 jaar de dieren verzorgde. U studeerde een beetje religie, de koran, maar ging niet naar school. Soms ging u hiervoor naar de moskee. U ging ook naar het veld om te helpen. (CGVS I, p. 7) U kent verder, buiten een neef, niemand in uw omgeving die naar school ging, wat toch opmerkelijk is aangezien er uit uw verklaringen blijkt dat er net nabij uw dorp wel degelijk een school gelegen was (CGVS I, p. 8). Verder beweert u dat u nergens buiten Talatasher naartoe kon gaan, wat dan weer ingaat tegen uw verklaringen dat u in de vakantie naar Tesseney ging om kleren te kopen (CGVS I, p. 6, 9). Sowieso is het al opmerkelijk dat u nergens anders in Eritrea zou geweest zijn indien u er 16 jaar woonde. Ook met deze verklaring kan u aldus niet overtuigen daadwerkelijk uit Talatasher, Eritrea afkomstig te zijn.

Over uw uiteindelijk vertrekmotief kan overigens nog worden vastgesteld dat u naliat bij de DVZ te vermelden dat u effectief een oproepingsbrief kreeg om uw militaire training aan te vatten, zoals u weergeeft bij het CGVS (CGVS I, p. 15). Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud dit aspect wel degelijk te hebben vermeld én bevestigde u dat uw verklaringen op DVZ aan u werden voorgelezen en u er een kopie van mee kreeg. Ook later tijdens datzelfde gehoor bevestigt u wel degelijk de brief vermeld te hebben (CGVS I, p. 16). Evenmin kunnen uw verklaringen met betrekking tot uw vertrek uit het land overtuigen. Zo verklaart u te hebben samen gereisd met 2 andere Eritreeërs die jullie (u en de smokkelaar) ontmoetten onderweg. Gevraagd waar precies zegt u Talatasher, uw dorp dus en helemaal niet onderweg. Over de betaalde prijs door uw oom verklaart u deze niet te kennen, terwijl u op de DVZ nog aangaf dat uw oom 5000 dollar betaalde. Over de duur van uw reisweg zegt u dat jullie 5 uur wandelden en jullie elke 30 minuten pauze namen. Daarna gingen jullie met de auto van Lafa naar Soedan (CGVS II, p. 10). Gevraagd uw bewering 5 uur te hebben gewandeld te bevestigen verklaart u dat het eigenlijk niet zo ver was naar de grens maar u toch 5 uur wandelde omdat jullie altijd moesten rusten en de begeleider de weg moest checken. Dit valt maar weinig te rijmen met uw eerdere verklaringen dat het zo'n 40 minuten wandelen naar de grens is (CGVS I, p. 6). Ook volgens de kaart ligt Talatasher op amper zo'n 3-4 km van de grens. Dat u 5 uur zou moeten wandelen over dergelijk korte afstand, ook al moest de begeleider de weg checken en moesten jullie geregeld pauzeren is hoogst onwaarschijnlijk. Vervolgens zou u 1,5 maanden in Soedan zijn verbleven, waarover u op de DVZ nog had verklaard dat dit 3 maanden was. Hierop gewezen beweert u dat zij u dat niet hebben gevraagd en u het aldus niet zo verklaard heeft, hetgeen opnieuw geen steek houdt aangezien uit uw administratief dossier duidelijk blijkt dat uw reisweg werd bevraagd en u hierop info verschaftte (CGVS II, p. 11, DVZ verklaring, vraag 32).

Over uw familie legt u ook opvallende verklaringen af. Zo weet u niet waar uw moeder geboren werd, terwijl op de identiteitskaart die u van haar voorlegt haar geboorteplaats wel degelijk vermeld staat, namelijk Harisateb. Over de geboorteplaats van uw vader zegt u aanvankelijk dit niet te weten, tot u gewezen wordt op het feit dat u op de DVZ wel degelijk een geboorteplaats aangaf, waarop u de regio Oegana aanwijst. Vervolgens gevraagd wat de plaats Adi Shek is, herinnert u zich plots dat uw vader inderdaad geboren was in Adi Shek. Waar dit gelegen is weet u evenwel niet, maar niet heel ver van uw dorp. Uw vader ging er af en toe heen omdat zijn vader er woonde, zelf ging u niet. (CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede onderhoud weet u dan wel weer dat uw vader in Adi Shek geboren is, dat vernam u van uw moeder, en verduidelijkt u dat het gelegen is in Gash Barka maar u niet weet waar precies. U heeft er verder geen weet van of uw vader daar ooit ging, in tegenstelling tot wat u tijdens het eerdere onderhoud verklaard had. Uw verklaring dat u iets dergelijks niet gezegd had en verduidelijking dat de broer van uw vader er woont maar u niet weet of uw vader er ooit ging voldoen alvast niet om deze inconsistentie te verklaren (CGVS II, p. 6-7). Over het overlijden van uw vader verklaart u vaagweg dat hij eigenlijk niet ziek was maar u de oorzaak van zijn dood niet kent, wanneer u hierom gevraagd wordt (CGVS II, p. 6).

Over de verdwijning van uw broer A. verklaart u dat hij naar het veld van uw oom ging maar hij er niet naartoe ging en verdween. Dat jullie eigenlijk niet weten waar hij naartoe ging (CGVS I, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u dan weer dat uw moeder meedeelde dat uw broer zei dat hij naar een ander land ging maar jullie hierna niks over hem vernamen. Gewezen op het feit dat u de vorige keer niks vertelde over uw broers voornemen het land te verlaten verklaart u dat het verhaal hetzelfde is, dat hij naar het veld ging en dan is vertrokken maar jullie eigenlijk al wisten dat hij het land ging verlaten. Uw verdere verklaring dat u tijdens het eerste gehoor nog niet zou geweten hebben dat uw broer van plan was te vluchten en u dit pas recentelijk van uw moeder vernam houdt evenmin steek, gezien u net daarvoor nog aangaf dat jullie wisten

dat hij op een dag naar een ander land zou gaan (CGVS II, p. 7-8). Er kan verder verwacht worden dat u, wanneer gevraagd naar de omstandigheden waarin uw broer vermist werd, meteen aangeeft dat hij van plan was het land te verlaten en vermoedelijk in die context vermist zou zijn geraakt. Over uw broer O. zegt u eerst dat hij in de koranschool was, niet in de academische school, om deze verklaringen meteen te wijzigen en te stellen dat hij wel naar de reguliere school ging maar ze hem meenamen en u daarom niet naar de gewone school mocht (CGVS I, p. 14). Tekenend voor de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw broer is bovendien de vaststelling dat u het op de DVZ nog had over uw broer A. in militaire dienst en een broer O. die vermist zou zijn, net het omgekeerde van hoe u het aldus op het CGVS voorstelt. Geconfronteerd met dit gegeven, ontkent u het ooit op die manier te hebben verteld (CGVS II, p. 8). Eveneens op de DVZ had u het over uw broer O. die in 2006 of 2007 door soldaten van bij jullie thuis werd meegenomen, waarna jullie niks meer over hem vernamen (DVZ verklaring, vraag 17; CGVS Vragenlijst, vraag 5). Uw vage en volatiele verklaringen met betrekking tot uw familie doen opnieuw ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt dat u identiteit kan staven. U bent zelf nauwelijks op de hoogte van hoe men in Eritrea aan een identiteitskaart kan geraken. U beweert dat men zonder naar Sawa te gaan geen identiteitskaart kan verkrijgen. Mensen die nog in dienst zijn kunnen bovendien ook een identiteitskaart verkrijgen (CGVS I, p. 15). Uit de geraadpleegde info blijkt dat men zich voor een identiteitskaart dient aan te melden bij de lokale administratie. Vereisten voor de aanvraag zijn het voorleggen van een ondersteunende brief van het kebabi-bestuur, een geboorteakte en een bewijs van het Eritrees staatsburgerschap (zijnde identiteitskaarten van de ouders of een verklaring van 3 getuigen ouder dan 40 jaar). Tot slot kan over de geboorteakte die u neerlegde in het kader van uw verzoek in Nederland worden vastgesteld dat u voor het CGVS aanvankelijk ontkent dergelijk document te hebben neergelegd. U houdt het erop dat u niet weet wie dit zou gezegd hebben (CGVS I, p. 15, CGVS II, p. 4, 12). Na een overlegmoment met uw advocaat beweert u dan plots dat u veel documenten had afgegeven in Nederland, waaronder uw identiteitskaart (CGVS II, p. 12). Van een identiteitskaart is echter geen spoor terug te vinden in het administratief dossier uit Nederland. De geboorteakte die u dan toch in Nederland had voorgelegd zou dan weer van uw neef zijn geweest, en niet de uwe (CGVS II, p. 15). Het mag duidelijk zijn dat de vaststelling dat u eerst ontkent een geboorteakte te hebben neergelegd en daarna erkent een geboorteakte van een ander persoon te hebben voorgelegd, uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.

Over de documenten van uw ouders die u neerlegt, namelijk de Eritrese identiteitsbewijzen van uw moeder en vader, kan vooreerst opgemerkt worden dat het opvallend is dat u verklaart de geboorteplaats van uw moeder niet te kennen, terwijl deze op haar identiteitskaart wel degelijk vermeld staat, zoals eerder reeds werd opgemerkt. Dat deze kaart bovendien werd afgegeven in 1993 in de regio Oost-Soedan, subregio Rahat, blijkt u zelfs niet eens te weten (CGVS II, 16). Gezien uw duidelijk gebrekkige kennis over de info vermeld op deze kaarten maakt u hoe dan ook niet aannemelijk dat het om uw beide ouders zou gaan, laat staan dat u hiermee aantoont afkomstig te zijn uit Talatasher, Eritrea.

Gegeven bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk weten te maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Talatasher in de zoba Gash Barka, in Eritrea en zodoende de Eritrese nationaliteit te bezitten. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden in uw land van herkomst, voor uw komst naar België, kan niet genoeg benadrukt worden. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde nationaliteit kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, of een reëel risico zou lopen op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat geen geloof gehecht wordt aan uw Eritrese herkomst en nationaliteit. Bijgevolg mag u niet teruggeleid worden naar Eritrea.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van

behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Eritrea te zijn ontvlucht omdat hij zijn militaire dienstplicht diende te vervullen. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers Eritrese nationaliteit. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekers verklaringen, afgelegd in Nederland, met betrekking tot zijn identiteit en familiale achtergrond niet overeenstemmen met hetgeen hij in België verklaarde, zonder dat hij hiervoor een afdoende verschooning doet gelden:

“Om te beginnen blijken de verklaringen die u in Nederland aflegde in het kader van het verzoek dat u daar indiende te verschillen van deze die u hieromtrent in uw huidige procedure in België aflegt, op enkele essentiële aspecten. Zo blijkt dat u volgens uw verklaringen in Nederland geboren bent in Alikider en Eritrea verlaten zou hebben op tweejarige leeftijd. Uw beide ouders zouden nog in leven zijn maar u weet niet waar uw vader is. Uw moeder daarentegen, zou in Soedan bij uw ooms verblijven. U zou 4 broers en een zus hebben, uw broers verblijven in Eritrea en uw zus bij uw moeder in Soedan. In Soedan ging u drie jaar naar school en werkte u vervolgens als assistent van een chauffeur. In 2016 verliet u Soedan (rapport aanmeldgehoor 3.08.2018). Tijdens uw huidige procedure in België verklaart u dat u geboren bent in Talatasher en pas in 2016, op 16-17-jarige leeftijd dus, Eritrea verliet (CGVS II, p. 5). Uw vader overleed toen u 7-8 jaar oud was en uw moeder bevindt zich nog steeds in Talatasher. Uw zus is in Tesseney, uw broer A. is verdwenen sinds 2009 en uw broer O. is in nationale dienst, al hoorde u nooit meer nieuws van hem (CGVS I, p. 12-13; CGVS II, p. 5).

De vaststelling dat u over dergelijk cruciale aspecten van uw identiteit en (familiale) achtergrond geen duidelijkheid verschaft doet aan uw algehele geloofwaardigheid reeds zeer ernstig afbreuk. U slaagt er bovendien niet in een duidelijke en afdoende verklaring te verschaffen voor deze vaststellingen.

Uw verklaring dat u problemen kende in Nederland omdat uw Arabisch ontoereikend zou zijn wordt niet aangenomen (CGVS I, p. 4, CGVS II, p. 3-4). U antwoordde immers bevestigend toen u in Nederland gevraagd werd de tolk Arabisch goed te begrijpen (rapport aanmeldgehoor 3.08.2018, p. 2). Bovendien blijkt uit de info van uw Nederlands asiëldossier dat u op twee verschillende momenten een gesprek had met de Nederlandse asiëlinstanties, één keer in het Arabisch, en één keer in het Tigrinya (zie rapport Aanmeldgehoor Dublin). Hierover schept u alvast ook geen duidelijkheid aangezien u aanvankelijk beweert enkel eenmalig in het Arabisch te zijn gehoord in Nederland (CGVS I, p. 4) en pas later toegeeft inderdaad een tweede interview in Nederland gehad te hebben (CGVS II, p. 3). U bevestigde bovendien ook de tolk Tigrinya voldoende te begrijpen (rapport Aanmeldgehoor Dublin, p. 2). Uw verklaringen als zou u in Nederland taalproblemen gekend hebben wordt aldus niet ondersteund door het administratief dossier van uw Nederlandse procedure. Bovendien kunnen dergelijk ernstige discrepanties in uw verklaringen niet louter toegeschreven worden aan problemen met betrekking tot de vertaling. Uit uw verklaringen in Nederland blijkt overduidelijk dat u de vragen die er u gesteld werden begreep en hier telkens een passend antwoord op voorzag. U verklaarde er bovendien dat u in Nederland bescherming vraagt en er wilde blijven, wat uw verklaring dat u niet in Nederland wou blijven, zoals u ten aanzien van het CGVS suggereerde, evenmin ondersteunt (rapport Aanmeldgehoor Dublin, p. 5, CGVS II, p. 11-12). Er kan tot slot nog worden opgemerkt dat u zowel de Nederlandse als Belgische autoriteiten trachtte te misleiden aangezien u zich bij aanmelding voordeed als minderjarige, hetgeen uit een leeftijdstest niet bleek te kloppen. Uw verklaring dat u eigenlijk niet weet hoe oud u bent en hierdoor maar zou hebben gezegd in 2002 geboren te zijn en pas na de uitslag van de leeftijdstest aan uw moeder gevraagd zou hebben hoe oud u daadwerkelijk bent, houdt geen steek (CGVS II, p. 4). Uw geloofwaardigheid komt door bovenstaande vaststellingen ernstig in het gedrang.”;

(ii) verzoekers voorgehouden herkomst uit Eritrea wordt ondermijnd door zijn gebrekkige kennis over de militaire dienstplicht in Eritrea, nochtans een kernelement van zijn vluchtrelaas:

“Wat betreft uw verklaringen op het CGVS kan worden vastgesteld dat ook deze niet kunnen overtuigen wat betreft uw afkomst uit Talatasher, Eritrea. Zo blijkt u ernstig onwetend over een nochtans cruciaal aspect van uw eigen vrees bij terugkeer, namelijk de militaire dienstplicht in Eritrea en dit zowel voor wat betreft uw algemene kennis als uw kennis over de situatie van uw familieleden.

U verklaart hierover in de eerste plaats dat u niet naar de academische school ging omdat u dan naar Sawa moet op het einde. De 12de graad voldoet men volgens u in Sawa. Als je er slaagt voor het examen ga je naar de universiteit, indien niet ga je naar het leger. Dit hoorde u van uw neef (CGVS I, p. 8) en ligt in de lijn van de beschikbare informatie. U geeft zelf Sawa aan maar blijkt verder niet eens te weten dat het in dezelfde zoba ligt van waar u zelf afkomstig zou zijn, namelijk Gash Barka. Integendeel, u plaatst Sawa verkeerdelijk in de ‘centrale zone’ (Maekel), nabij Asmara (CGVS I, p. 10). U kent verder geen enkel ander opleidingscentrum, bv. voor mensen die niet naar school gingen. Zelfs wanneer u de naam Wia aangereikt wordt, blijkt u deze niet te kennen (CGVS I, p. 10). U weet verder dat sommige personen hun hele leven in het leger blijven, anderen na 10-15 jaren terug komen (CGVS I, p. 17). Over uw oudere broer die in het leger zou zitten legt u ook zeer onaannemelijk verklaringen af. U stelt namelijk dat u sinds hij werd meegenomen hij al zo’n 7-8 jaar in het leger zit. Hij zou echter nooit naar huis gekomen zijn, noch ooit gebeld hebben. (CGVS I, p. 9). Meer algemeen weet u niet of mensen in dienst de mogelijkheid hebben om op bepaalde momenten naar huis te komen, u in elk geval zag niemand naar huis komen om familie te bezoeken (CGVS I, p. 17). Hoewel het verlofsysteem tijdens de Eritrese dienstplicht arbitrair is en afhankelijk van de overste, blijkt uit de info wel degelijk dat verlof in bepaalde gevallen verleend wordt. Over uw 2 ooms verklaart u dan weer dat u weet dat één van hen naar het leger ging, maar weet u niet meer wanneer dit was. Over de andere oom weet

u zelfs helemaal niet of hij ooit gediend had (CGVS, p. 11). Er kan hierbij nog worden opgemerkt dat u met één van uw ooms samenwoonde, waardoor het volstrekt niet overtuigt dat u geen enkele notie zou hebben van zijn dienstplicht (CGVS II, p. 5). Ook weet u niet of uw vader ooit in het leger heeft gediend (CGVS I, p. 13). Gezien het belang van de dienstplicht in de Eritrese samenleving en de limieten op het einde van die verplichting (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier) is het hoogst opmerkelijk dat u zo weinig zou weten over het verloop hiervan van uw dichtste familieleden, zeker aangezien u zelf de dienstplicht opwerpt als de reden voor uw vertrek. Op de vraag of zowel mannen als vrouwen dienstplichtig zijn, zegt u opmerkelijk dat u het zelf niet zag, maar wel hoorde dat meisjes vaak naar de militaire training in Sawa gaan (CGVS I, p. 10). Gezien u 16 jaar in Eritrea woonde en de dienstplicht voor iedereen, man of vrouw, geldt is het hoogst onwaarschijnlijk dat u verder geen enkele vrouw zou kennen die haar dienstplicht diende te vervullen.”;

(iii) verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke leefomgeving in Eritrea oppervlakkig zijn en niet doorleefd voorkomen:

“Met uw verklaringen over uw eigen persoonlijke ervaringen in Eritrea kan u niet overtuigen. Over uw dorp en eigen leefwereld verklaart u dat in uw dorp sommige huizen van steen en sommige van palmboom zijn. Er zou ook een school zijn, in steen gebouwd door de Italianen. Gevraagd naar hoeveel families er zo ongeveer in uw dorp leefden blijft u het antwoord schuldig en houdt u het op veel, u kan ze niet kennen en somt u de verschillende bevolkingsgroepen in de regio op: Tigrinya, Tigre, Kunama en Hedareb. Verder noemt u een kleiner dorp, Stuma en een aantal omliggende dorpen: Hida Aser, Aligder, Arbateasher en Ad Keray en Hidarb aan de overkant van de rivier Gash. Verder vermeldt u ook nog een locatie Hareb waar u melk zou kopen. U omschrijft de omgeving als velden en fruitbomen, en twee bergen in de verte, genaamd Thomas en Ekit. Er is daarnaast een asfaltweg aan de rechterkant van het dorp, op zo'n 20 minuten wandelen. De weg komt van Adaashia, wat niet werd teruggevonden, en gaat via uw dorp naar Ali Gidir, hetgeen overkomt met de geraadpleegde kaarten. Waar de weg start of van welke grotere weg deze is afgeleid weet u niet. Van waar de rivier Gash zou komen of waar deze eindigt, een ander land dan Eritrea, weet u ook niet. Ook de aangegeven dorpen, Bitama en Elit kent u niet. Van Haykota hoorde u wel, maar u was er nooit geweest. U denkt dat het onderweg is naar Golij, hetgeen evenwel niet blijkt te kloppen. Verder stelt u correct dat Talatasher dicht bij de grens met Soedan ligt dan Ali Gidir en dat de hoofdstad van uw zoba Barentu is, waar vanuit uw dorp geen weg naartoe is (CGVS I, p. 5-7). Hoewel u bepaalde informatie over uw regio kan aangeven gaat deze niet verder dan oppervlakkige info die niet noodzakelijk vanuit eigen ervaringen voortkomt. Bijgevolg kan dit onmogelijk opwegen tegen de pertinente vaststellingen dat u uw herkomst uit Talatasher, Eritrea, niet aannemelijk kan maken.

Uw verklaringen over uw kindertijd blijven uiteindelijk ook vrij oppervlakkig. U stelt dat u vanaf uw 12 jaar de dieren verzorgde. U studeerde een beetje religie, de koran, maar ging niet naar school. Soms ging u hiervoor naar de moskee. U ging ook naar het veld om te helpen. (CGVS I, p. 7) U kent verder, buiten een neef, niemand in uw omgeving die naar school ging, wat toch opmerkelijk is aangezien er uit uw verklaringen blijkt dat er net nabij uw dorp wel degelijk een school gelegen was (CGVS I, p. 8). Verder beweert u dat u nergens buiten Talatasher naartoe kon gaan, wat dan weer ingaat tegen uw verklaringen dat u in de vakantie naar Tesseney ging om kleren te kopen (CGVS I, p. 6, 9). Sowieso is het al opmerkelijk dat u nergens anders in Eritrea zou geweest zijn indien u er 16 jaar woonde. Ook met deze verklaring kan u aldus niet overtuigen daadwerkelijk uit Talatasher, Eritrea afkomstig te zijn.”;

(iv) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij een oproepingsbrief had gekregen en zijn verklaringen over zijn reisweg niet aannemelijk zijn:

“Over uw uiteindelijk vertrekmotief kan overigens nog worden vastgesteld dat u naliët bij de DVZ te vermelden dat u effectief een oproepingsbrief kreeg om uw militaire training aan te vatten, zoals u weergeeft bij het CGVS (CGVS I, p. 15). Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud dit aspect wel degelijk te hebben vermeld én bevestigde u dat uw verklaringen op DVZ aan u werden voorgelezen en u er een kopie van mee kreeg. Ook later tijdens datzelfde gehoor bevestigt u wel degelijk de brief vermeld te hebben (CGVS I, p. 16). Evenmin kunnen uw verklaringen met betrekking tot uw vertrek uit het land overtuigen. Zo verklaart u te hebben samen gereisd met 2 andere Eritreeërs die jullie (u en de smokkelaar) ontmoetten onderweg. Gevraagd waar precies zegt u Talatasher, uw dorp dus en helemaal niet onderweg. Over de betaalde prijs door uw oom verklaart u deze niet te kennen, terwijl u op de DVZ nog aangaf dat uw oom 5000 dollar betaalde. Over de duur van uw reisweg zegt u dat jullie 5 uur wandelden en jullie elke 30 minuten pauze namen. Daarna gingen jullie met de auto van Lafa naar Soedan (CGVS II, p. 10). Gevraagd uw bewering 5 uur te hebben gewandeld te bevestigen verklaart u dat het eigenlijk niet zo ver was naar de grens maar u toch 5 uur wandelde omdat jullie altijd moesten rusten en de begeleider de weg moest checken. Dit valt maar weinig te rijmen met uw eerdere verklaringen dat het zo'n 40 minuten wandelen naar de grens is (CGVS I, p. 6). Ook volgens de kaart ligt Talatasher op amper zo'n 3-4 km van de grens. Dat u 5 uur zou moeten wandelen over dergelijk korte afstand, ook al moest de begeleider de weg checken en moesten jullie geregeld pauzeren is hoogst onwaarschijnlijk. Vervolgens zou u 1,5 maanden in Soedan zijn verbleven, waarover u op de DVZ nog had verklaard dat dit 3 maanden was. Hierop gewezen beweert u dat

zij u dat niet hebben gevraagd en u het aldus niet zo verklaard heeft, hetgeen opnieuw geen steek houdt aangezien uit uw administratief dossier duidelijk blijkt dat uw reisweg werd bevraagd en u hierop info verschaft (CGVS II, p. 11, DVZ verklaring, vraag 32).";

(v) verzoeker uiteenlopende en onaannemelijke verklaringen aflegt over het wedervaren van zijn familieleden:

"Over uw familie legt u ook opvallende verklaringen af. Zo weet u niet waar uw moeder geboren werd, terwijl op de identiteitskaart die u van haar voorlegt haar geboorteplaats wel degelijk vermeld staat, namelijk Harisateb. Over de geboorteplaats van uw vader zegt u aanvankelijk dit niet te weten, tot u gewezen wordt op het feit dat u op de DVZ wel degelijk een geboorteplaats aangaf, waarop u de regio Oegana aanwijst. Vervolgens gevraagd wat de plaats Adi Shek is, herinnert u zich plots dat uw vader inderdaad geboren was in Adi Shek. Waar dit gelegen is weet u evenwel niet, maar niet heel ver van uw dorp. Uw vader ging er af en toe heen omdat zijn vader er woonde, zelf ging u niet. (CGVS I, p. 12). Tijdens het tweede onderhoud weet u dan wel weer dat uw vader in Adi Shek geboren is, dat vernam u van uw moeder, en verduidelijkt u dat het gelegen is in Gash Barka maar u niet weet waar precies. U heeft er verder geen weet van of uw vader daar ooit ging, in tegenstelling tot wat u tijdens het eerdere onderhoud verklaard had. Uw verklaring dat u iets dergelijks niet gezegd had en verduidelijking dat de broer van uw vader er woont maar u niet weet of uw vader er ooit ging voldoen alvast niet om deze inconsistentie te verklaren (CGVS II, p. 6-7). Over het overlijden van uw vader verklaart u vaagweg dat hij eigenlijk niet ziek was maar u de oorzaak van zijn dood niet kent, wanneer u hierom gevraagd wordt (CGVS II, p. 6).

Over de verdwijning van uw broer A. verklaart u dat hij naar het veld van uw oom ging maar hij er niet naartoe ging en verdween. Dat jullie eigenlijk niet weten waar hij naartoe ging (CGVS I, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u dan weer dat uw moeder meedeelde dat uw broer zei dat hij naar een ander land ging maar jullie hierna niks over hem vernamen. Gewezen op het feit dat u de vorige keer niks vertelde over uw broers voornemen het land te verlaten verklaart u dat het verhaal hetzelfde is, dat hij naar het veld ging en dan is vertrokken maar jullie eigenlijk al wisten dat hij het land ging verlaten. Uw verdere verklaring dat u tijdens het eerste gehoor nog niet zou geweten hebben dat uw broer van plan was te vluchten en u dit pas recentelijk van uw moeder vernam houdt evenmin steek, gezien u net daarvoor nog aangaf dat jullie wisten dat hij op een dag naar een ander land zou gaan (CGVS II, p. 7-8). Er kan verder verwacht worden dat u, wanneer gevraagd naar de omstandigheden waarin uw broer vermist werd, meteen aangeeft dat hij van plan was het land te verlaten en vermoedelijk in die context vermist zou zijn geraakt. Over uw broer O. zegt u eerst dat hij in de koranschool was, niet in de academische school, om deze verklaringen meteen te wijzigen en te stellen dat hij wel naar de reguliere school ging maar ze hem meenamen en u daarom niet naar de gewone school mocht (CGVS I, p. 14). Tekenend voor de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw broer is bovendien de vaststelling dat u het op de DVZ nog had over uw broer A. in militaire dienst en een broer O. die vermist zou zijn, net het omgekeerde van hoe u het aldus op het CGVS voorstelt. Geconfronteerd met dit gegeven, ontkent u het ooit op die manier te hebben verteld (CGVS II, p. 8). Eveneens op de DVZ had u het over uw broer O. die in 2006 of 2007 door soldaten van bij jullie thuis werd meegenomen, waarna jullie niks meer over hem vernamen (DVZ verklaring, vraag 17; CGVS Vragenlijst, vraag 5). Uw vage en volatiele verklaringen met betrekking tot uw familie doen opnieuw ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.";

(vi) verzoeker geen documenten voorlegt ter staving van zijn identiteit, terwijl hij tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegt over de documenten die hij in Nederland had voorgelegd:

"Er kan bovendien worden vastgesteld dat u geen enkel document neerlegt dat u identiteit kan staven. U bent zelf nauwelijks op de hoogte van hoe men in Eritrea aan een identiteitskaart kan geraken. U beweert dat men zonder naar Sawa te gaan geen identiteitskaart kan verkrijgen. Mensen die nog in dienst zijn kunnen bovendien ook een identiteitskaart verkrijgen (CGVS I, p. 15). Uit de geraadpleegde info blijkt dat men zich voor een identiteitskaart dient aan te melden bij de lokale administratie. Vereisten voor de aanvraag zijn het voorleggen van een ondersteunende brief van het kebabi-bestuur, een geboorteakte en een bewijs van het Eritrees staatsburgerschap (zijnde identiteitskaarten van de ouders of een verklaring van 3 getuigen ouder dan 40 jaar). Tot slot kan over de geboorteakte die u neerlegde in het kader van uw verzoek in Nederland worden vastgesteld dat u voor het CGVS aanvankelijk ontkent dergelijk document te hebben neergelegd. U houdt het erop dat u niet weet wie dit zou gezegd hebben (CGVS I, p. 15, CGVS II, p. 4, 12). Na een overlegmoment met uw advocaat beweert u dan plots dat u veel documenten had afgegeven in Nederland, waaronder uw identiteitskaart (CGVS II, p. 12). Van een identiteitskaart is echter geen spoor terug te vinden in het administratief dossier uit Nederland. De geboorteakte die u dan toch in Nederland had voorgelegd zou dan weer van uw neef zijn geweest, en niet de uwe (CGVS II, p. 15). Het mag duidelijk zijn dat de vaststelling dat u eerst ontkent een geboorteakte te hebben neergelegd en daarna erkent een geboorteakte van een ander persoon te hebben voorgelegd, uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.";

(vii) verzoekers gebrekkige kennis over de voorgelegde Eritrese identiteitsbewijzen van zijn ouders (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) verhindert aan te nemen dat deze documenten op verzoekers ouders betrekking hebben:

“Over de documenten van uw ouders die u neerlegt, namelijk de Eritrese identiteitsbewijzen van uw moeder en vader, kan vooreerst opgemerkt worden dat het opvallend is dat u verklaart de geboorteplaats van uw moeder niet te kennen, terwijl deze op haar identiteitskaart wel degelijk vermeld staat, zoals eerder reeds werd opgemerkt. Dat deze kaart bovendien werd afgegeven in 1993 in de regio Oost-Soedan, subregio Rahat, blijkt u zelfs niet eens te weten (CGVS II, 16). Gezien uw duidelijk gebrekkige kennis over de info vermeld op deze kaarten maakt u hoe dan ook niet aannemelijk dat het om uw beide ouders zou gaan, laat staan dat u hiermee aantoont afkomstig te zijn uit Talatasher, Eritrea.”;

(viii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit Eritrea en aan zijn Eritrese nationaliteit, evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld:

“Gegeven bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk weten te maken daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Talatasher in de zoba Gash Barka, in Eritrea en zodoende de Eritrese nationaliteit te bezitten. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden in uw land van herkomst, voor uw komst naar België, kan niet genoeg benadrukt worden. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde nationaliteit kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, of een reëel risico zou lopen op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat hij in Nederland werd gedwongen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen nadat hij werd opgepakt terwijl hij naar het Verenigd Koninkrijk wilde doorreizen en een terugkeer naar Italië vreesde, zoals hij ook in België heeft aangegeven, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Op een verzoeker om internationale bescherming rust daarbij de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat hij in Nederland werd gedwongen om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat hij er daarom valse verklaringen heeft afgelegd.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet kan garanderen dat de procedure in Nederland goed is verlopen met naleving van de nodige procedurele waarborgen, dient vastgesteld dat hij dienaangaande niet verder komt dan op te merken dat hij volgens hem slechts tweemaal kort werd gehoord met het oog op zijn verwijdering naar Italië en erop te wijzen dat hij werd gehoord met bijstand van een tolk Arabisch en een tolk Tigrinya, terwijl het Tigre zijn moedertaal is. De duur van de gehoren in Nederland doet evenwel geen afbreuk aan de verklaringen die verzoeker tijdens deze gehoren daadwerkelijk heeft afgelegd. Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker op de hem in Nederland gestelde vragen kon antwoorden, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om te antwoorden op deze vragen omdat de gehoren met een tolk Arabisch en een tolk Tigrinya plaatsvonden. Indien verzoeker immers geen of onvoldoende het Arabisch en/of Tigrinya machtig

was, kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat hij niet op de hem gestelde vragen zou hebben kunnen antwoorden, *quod non*.

Waar verzoeker aanvoert als volgt: *“Het feit dat de verwerende partij haar argumentatie met deze bevindingen begint, getuigt echter van het feit dat de daaropvolgende argumentatie enkel dient ter versterking van een beslissing die alleen genomen wordt op basis van de tegenstrijdigheden met de verklaringen die verzoeker in Nederland heeft afgelegd.”*, kan hij geenszins worden bijgetreden. Er dient immers rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Betreffende het verwijt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van het UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

Dat verzoekers verklaringen, afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Nederland, niet overeenstemmen met hetgeen hij in België verklaart, zoals dit op omstandige wijze wordt uiteengezet in de bestreden beslissing (zie *supra*), doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker voorgehouden Eritrese herkomst en nationaliteit. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt in hetgeen hij ten aanzien van de Belgische asielinstanties heeft verklaard, komt hij niet verder dan het bevestigen van één versie van deze terecht vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan maakt.

Verder voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud gestresseerd was, hierdoor niet voldoende tijd heeft genomen om na te denken en zich bijgevolg heeft vergist over de ligging van het trainingscentrum in Sawa. In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er evenwel terecht op dat verzoeker Sawa in de ‘centrale zone’ (Maekel) nabij Asmara situeerde, terwijl het in werkelijkheid in dezelfde zoba ligt waaruit verzoeker voorhoudt afkomstig te zijn (Gash Barka). Er louter op wijzen dat verzoeker gestresseerd was tijdens het persoonlijk onderhoud, volstaat geenszins om zijn foutieve verklaringen te verschonen aangezien redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker Sawa van meet af aan correct kan situeren in de zoba waarvan hij zelf stelt afkomstig te zijn. Waar verzoeker stelt te volharden in zijn eerdere verklaring dat zijn broer nooit naar huis kwam sedert deze zeven à acht jaar geleden werd meegenomen voor zijn legerdienst en dat zijn verklaringen overeenkomen met de beschikbare informatie, dient erop gewezen dat het louter volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich niet van aard is om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt op de vraag *“Als u in dienst bent, zijn er dan momenten waarop u naar huis mag gaan?”*: *“Eigenlijk weet ik het niet, zelfs mijn broer werd vermist”* (eigen onderlijning) en dat hij niemand zag die naar huis kwam (notities van het persoonlijk onderhoud 19 augustus 2021 (hierna: npo 1), p. 17). Hieruit blijkt dat verzoeker eigenlijk niet weet of iemand die zijn legerdienst doet in Eritrea al dan niet naar huis kan komen en dat hij dit zelf nooit heeft vastgesteld. Dat hij vermeldde dat sommigen na tien of vijftien jaar naar huis komen en dat dit overeenstemt met de beschikbare informatie, doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers persoonlijke kennis gebrekkig en geenszins doorleefd is, waardoor eens te meer afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden Eritrese herkomst en nationaliteit. Dit klemmt des te meer gelet op verzoekers gebrekkige kennis over de legerdienst van zijn ooms en zijn vader, zoals op omstandige wijze wordt uiteengezet in de bestreden beslissing (zie *supra*). Dienaangaande komt hij in zijn verzoekschrift niet verder dan te bevestigen dat hij hierover geen precieze informatie heeft. Hij wijst erop dat hij toen nog jong was en er geen vragen over heeft gesteld. Nochtans kan in de door verzoeker voorgehouden context, waarbij hij meent heden internationale bescherming te behoeven omdat hij door de Eritrese autoriteiten werd opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen, redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege over deze legerdienst en de impact ervan binnen zijn eigen familie zou trachten te informeren. Dat hij nog jong was toen zijn vader overleed en hij er toen geen vragen over stelde, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont geenszins aan dat hij niet in de mogelijkheid was om zich te informeren in het kader van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Inzake verzoekers kennis van zijn onmiddellijke leefomgeving in Eritrea, betoogt hij dat hij niet naar school ging waardoor het voor hem moeilijk was om een schatting te geven van het aantal families in zijn dorp maar dat hij deze onwetendheid trachtte te compenseren door op te sommen welke bevolkingsgroepen in zijn dorp leefden. Er kan echter niet worden ingezien dat verzoeker omwille van zijn lage scholingsgraad enerzijds niet

in staat zou zijn om een schatting te geven van het aantal families in zijn dorp, doch anderzijds wel kan aangeven tot welke bevolkingsgroepen zijn dorpingen behoorden. Hierdoor krijgt zijn voorgehouden kennis een ingestudeerde indruk en wordt afbreuk gedaan aan het doorleefd karakter van zijn verklaringen. Waar verzoeker erop wijst dat hij niet op de asfaltweg in zijn dorp kwam en evenmin bij de rivier, dient vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde dat deze asfaltweg uit Adaaisha komt (npo 1, p. 5), hetgeen evenwel niet kon worden teruggevonden. Waar verzoeker een kaartje opneemt in zijn verzoekschrift en betoogt dat de dorpen Bitama en Elit blijken dit kaartje op meer dan 50 kilometer van zijn dorp liggen, dient vastgesteld dat het kaartje een route bevat van het *“Health Station”* Talata Asher, en dus niet het dorp Talatasher, naar Elit. Waar verzoeker opmerkt dat hij niet naar school ging en herder was, dient erop gewezen dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren, waar verzoeker evenwel in gebreke blijft. Waar verzoeker wijst op informatie die hij wél kon geven (verzoekschrift, p. 9-10), dient erop gewezen dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Deze kennis over geografische kenmerken kan evenwel ook op eenvoudige wijze door zelfstudie worden verworven en volstaat op zich dan ook niet om alsnog aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk uit het Eritrese dorp Talatasher afkomstig is.

Waar verzoeker verder stelt dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij niemand kende die in zijn dorp naar school ging, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat enkel zijn neef naar school ging en hem vertelde over het Eritrese schoolsysteem:

“Dus buiten hem [verzoeker neef] was er helemaal niemand in uw dorp die naar school ging en die u vertelde over zijn/haar ervaringen?”

Nee, enkel hem. Niemand anders vertelde over het schoolsysteem. [...]

Wil dat dan zeggen dat er in uw dorp gewoon niemand naar de normale school ging?

Van mijn dichte familie, ging niemand. Andere gingen. [...] (eigen onderlijning) (npo 1, p. 8).

Hieruit blijkt dat verzoeker enkel via één neef informatie over het Eritrese schoolsysteem verkreeg. Desalniettemin slaagt hij erin hierover uitgebreide verklaringen af te leggen (npo 1, p. 8), hetgeen zijn kennis opnieuw een ingestudeerde indruk geeft en bovendien afbreuk doet aan zijn bewering dat hij nooit naar school ging en/of dat hij omwille van zijn voorgehouden lage scholingsgraad niet in staat zou zijn om gedetailleerde verklaringen af te leggen over zijn voorgehouden regio van herkomst.

Waar verzoeker stelt dat hij niet buiten zijn dorp kwam uit angst om te worden meegenomen en dat hij enkel naar Tessenay ging toen hij nog jong was, dient erop gewezen dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat hij enkel naar Tessenay ging toen hij jong was (npo 1, p. 6). Evenmin blijkt dat hij verklaarde dat hij niet meer buiten zijn dorp durfde te komen vanaf het moment dat hij voor zijn militaire dienstplicht werd opgeroepen (npo 1, p. 9). Het komt hoe dan ook geenszins doorleefd over dat verzoeker gedurende zijn zestienjarige verblijf in Eritrea enkel in zijn dorp en Tessenay zou zijn geweest. Waar verzoeker wijst op zijn verklaringen over zijn activiteiten als herder, dient erop gewezen dat hieruit geenszins verzoekers Eritrese herkomst en nationaliteit kan blijken aangezien dergelijke herdersactiviteiten ook elders kunnen worden uitgevoerd.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft aangegeven dat hem tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet veel werd gevraagd en dat hij de redenen voor zijn vertrek uit Eritrea er niet helemaal heeft kunnen uitleggen. Hij betoogt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel de hoofdredenen voor dit vertrek heeft uiteengezet en stelt: *“Het feit dat verzoeker al dan niet een oproepingsbrief gekregen heeft, is op zich slechts een bijzaak ten opzichte van de kern van zijn vrees.”* De Raad stelt vast dat verzoeker aldus een kernelement van zijn voorgehouden vrees *post factum* tracht te minimaliseren, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt immers dat het ontvangen van de oproepingsbrief de concrete aanleiding was om Eritrea te verlaten (npo 1, p. 15-16). Dat verzoeker deze oproepingsbrief onvermeld liet tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, ondermijnt dan ook wel degelijk zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat er voor het vermelden van dit kernelement tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken veel tijd nodig zou zijn geweest en/of bijkomende vragen hadden moeten gesteld worden. Waar verzoeker stelt dat de door hem op de Dienst Vreemdelingenzaken vermelde 5000 dollar betrekking had op de prijs die hij zelf betaalde voor zijn reis van Soedan naar Italië, dient vastgesteld dat zulks geenszins blijkt uit het administratief dossier. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker erin volhardt dat hij niet weet hoeveel zijn oom betaalde voor zijn vlucht, hoewel wel degelijk kan worden verwacht dat hij zulks (bij benadering) kan aangeven. Waar verzoeker voorts stelt als volgt: *“Uiteindelijk, betreffende de duur van de reis tussen Talatasher en de grens, volhardt verzoeker in het feit dat deze reis ongeveer 5 uur geduurd heeft, ook als de afstand slechts enkele kilometers bevat. Dit is*

echter normaal : de grens tussen Soedan en Eritrea wordt bewaakt door Eritrese soldaten die illegale vluchten uit het land moeten voorkomen (NPO II, p. 10 en 11 : “). Zoals verzoeker duidelijk uitgelegd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud, moest de smokkelaar de weg continu verifiëren om zeker te zijn dat de weg veilig was. Dit is de reden waarom de bende vaak moest stoppen en de reis 5 uur geduurd heeft. Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie ter plaatse en het risico dat verzoeker en de andere personen namen.”, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen. In de bestreden beslissing wordt echter terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat een reis die normaal 40 minuten duurt opeens vijf uur zou duren. Dit klemde des te meer daar verzoeker op de vraag “*Werd de grens bewaakt door soldaten?*” tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen antwoordde: “*Normaal gezien wel maar wij hebben niemand gezien. Anders zouden we naar de gevangenis gaan.*” (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud 3 oktober 2022 (hierna: npo 2), p. 11), zodat geenszins kan worden aangenomen dat de reis veel langer zou hebben geduurd omwille van de veiligheidssituatie.

Waar verzoeker erop wijst dat hij Eritrea zeven jaar geleden verliet en meer dan vier jaar in België verblijft, dat hij een herder was en dat hij heden amper contact heeft met zijn familie en gestresseerd is, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker ook na meerdere jaren nog coherente, gedetailleerde, doorleefde en correcte verklaringen kan afleggen over het land en de regio waar hij tot aan zijn vertrek naar Europa beweert te hebben geleefd. Waar verzoeker stelt dat tijdens zijn persoonlijke onderhoud geen vragen werden gesteld over een aantal elementen inzake Eritrea (o.a. over de vlag, belangrijke personen, feestdagen, etnieën, de geschiedenis en nationale symbolen), dient erop gewezen dat in de eerste plaats rekening wordt gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoeker. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is. De door verzoeker aangehaalde elementen kunnen bovendien gemakkelijk door zelfstudie gekend zijn en kunnen bijgevolg op zich geen ander licht werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

De motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal behelst geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielpprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het

hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER